

delse med sig selv. Skønt hun ellers godt kendte sit eget Værd, opfattede hun det skete udelukkende som et Resultat af Bekendtskabet med hendes Fader. Det var hendes Veninder, de to Frøkner Clausen, der satte hendes Tanker paa det rigtige Spor, og hun havde siden levet i en egen behagelig Svimmelhed ved at høre om de mange Millioner, Per skulde have givet Afkald paa for hendes Skyld.

Hvad hun ellers følte derved, var hende længe temmelig uklart. Nogen særlig Optagethed af Pers Person var hun sig ikke bevidst. Naar hun tænkte paa ham, huskede hun egentlig kun hans Øjne, maaske fordi hendes Fader hin Aften efter hans første Besøg i Præstegaarden havde sammenlignet deres Blik med en aaben Havstrand, hvor solbeskinne Maagesværme kresede omkring halvbegravede Vrag i Sandet, — „Minderne om Vintermørkets og Jævnøgnsstormenes Ødelæggelser“. Hun havde dengang studset over dette Udtryk, hvis Hentydninger hun ikke forstod. Nu, da hun forstod dem bedre, sysselsatte disse blege, sørgmodige Havmandsøjne hendes Fantasi og beherskede helthendes Erindring om ham. Samtidig var dog netop den Fortid, hvorom de fortalte, den værste Anstødssten for hendes Følelser. At give sig bort til En, der før havde været forlovet, stod for hende som noget, hun umulig vilde kunne gøre. Men unægtelig mildnede det paa Sagen, at hun intetsomhelst kendte til den paagældende Dame men derimod havde set, hvor ulykkelig og forpint han havde følt sig i Forholdet.

Hun troede da ogsaa nok, at hun syntes om ham; men om hun nogensinde vilde kunne komme til at holde rigtig af ham, at elske ham, det